

A LA RECERCA DEL TRESOR DE LA LLIBERTAT

Fa molts anys, a l'època medieval, hi havia un esclau molt diferent dels altres. Era amable i simpàtic. L'únic que volia era ajudar els altres. Però allà no li deixaven. Hi havia unes normes molt estrictes. Vivia en un poble molt petit. Tot estava fet de pedra, i se situava en un lloc molt remot del planeta. Mai no hi venien visitants.

Un dia, es va cansar d'estar allà. Al seu millor amic també li agradava ajudar els altres.

—Darrere d'aquella muntanya trobaràs un tresor, i et portarà a un lloc en llibertat —li va dir, mentre assenyalava una muntanya a la llunyania—. Crec que valdrà la pena.

Aquella mateixa nit, va escapar-se per la finestra del castell, i es va endinsar en aquell bosc profund, fosc i sinistre.

Al dia següent, al castell, tothom el buscava. El rei va pensar que s'havia escapat, però més tard ho va deixar córrer.

—Esperarem uns quants dies. Si no ve, ja anirem a buscar-lo.—Aquesta va ser la resposta del rei.

Mentrestant, l'esclau estava caminant pel bosc. Se sentia molt sol. De sobte, va divisar una cova molt fosca comparada amb la vegetació del bosc. Tenia molta curiositat, però també molta por. Va començar a córrer en direcció a la cova. Quan va ser més a prop, es va adonar que havia estat una mala elecció anar a la cova, però ja era massa tard. No podia tornar enrere ara que ja havia arribat. Es va endinsar a les profunditats de la cova, amb més por que mai.

Caminant, caminant, va sentir una veu:

—Ei! Aquí!

De sobte, va veure un ésser que com a molt feia vuitanta centímetres. Era de color verd i semblava que tingués milions d'anys.

—Hola —va dir, mirant un mapa molt gran—. Ara mateix et trobes a la Gruta dels Encanteris.

—D'acord, és aquí on es troba el Tresor de la Llibertat? —va preguntar l'esclau, encuriosit i dubitatiu.

—Efectivament —va dir el monstre, que pel que es veia era el guardià de la gruta—. Però si vols que et guïï, hauràs d'endevinar les meves tres preguntes.

L'esclau va endevinar totes les preguntes que li havia proposat el monstre, i van entrar a la Gruta dels Encanteris.

—Siguem amics! —va exclamar el monstre, mentre caminaven.

En el castell tothom estava molt preocupat, menys el seu amic. Ell sabia que s'havia escapat per buscar el Tresor de la Llibertat. Li feia pena no tornar-lo a veure, però s'alegrava per ell.

La Gruta dels Encanteris era molt gran, i van voler agafar una drecera per arribar abans al tresor. Però al final es van perdre, fins que van arribar a un lloc que no sortia en el mapa. De sobte, va aparèixer un petit drac blau, i els va indicar el camí fins al tresor. Quan estaven a punt d'arribar-hi, van veure una gran reixa. El drac blau tenia una clau, i la va poder obrir.

Darrere de la reixa estava el Tresor de la Llibertat. El va agafar. Era com una mena de mòbil amb antena.

—Ja! —El drac blau va polsar el botó d'iniciar, amb l'antena apuntant cap a l'esclau, i de sobte va aparèixer una llum. Quan es va haver apagat, l'esclau ja no hi era. S'havia traslladat a un lloc millor. A un lloc en llibertat.

Al castell, ja estaven a punt per buscar-lo, i el millor amic de l'esclau va haver de confessar-ho tot.

Després de sentir-lo, van decidir que no valia la pena buscar-lo, perquè no sabien on era. Podia estar molt lluny del poble.

I així tots van viure feliços. L'un en llibertat a Londres i l'altre al castell amb un nou amic.